

AMÉLIE COUTURE • Kiraz'ın Şarkıları

AMÉLIE COUTURE gerçek bir hikâyeden yola çıkarak yazdığı ilk kitabı *Kiraz'ın Şarkıları*'yla 2003 yılında Chronos Çocuk Edebiyatı Ödülü'ne layık görüldü. Paris'te yaşayan Couture, çocuklarla grup çalışmaları yapıyor ve reklam tasarımcısı olarak çalışıyor.

La grève de la vie

© 2002 Actes Sud

Bu kitabın yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla Actes Sud'den alınmıştır.

İletişim Yayınları 1839 • Çocuk Kitapları Dizisi 109

ISBN-13: 978-975-05-1141-7

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Melis Oflas

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Marc Boutavant

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AMÉLIE COUTURE

Kiraz'ın Şarkıları

La grève de la vie

RESİMLEYEN *Marc Boutavant*

ÇEVİREN *Bahar Siber*

Anneme

İçindekiler

1. Hayır hayır hayır.....	11
2. Kuş aşkı.....	19
3. Kiraz kırmızısı.....	27
4. Tek başıma.....	39
5. Lucas.....	45
6. Yolda.....	53
7. Ceza.....	61
8. Muhabbet kuşları.....	67

İsim listesi

Isabelle	İzabel
Irène	İren
Lucas	Lükas
Lucie	Lüsi
Sandrine	Sandrin

Hayır hayır hayır

Bugün 1 Temmuz Cumartesi ve yaz tatilinin ilk günü. Ama ben tatile gitmeyeceğim. Kendimi odama kapatıp bütün yaz çıkmayacağım, hatta sonrasında da. Yaz kampına gitmek istemiyorum, hiçbir yere gitmek istemiyorum. Hiçbir şey umurumda değil. Yarın sabah babam beni tren garına götürmek isteyecek, ama ona hayır hayır hayır, oraya gitmek istemiyorum diyeceğim. Neden mi? Çünkü bundan böyle bir daha hiç eğlenmemeye karar verdim. Asla. Hayat grevine başlıyorum.

Bir şeyden memnun olmayınca grev yapılır. Bazıları, patronlarından memnun olmadıkları için çalışmayı bırakırlar. Başkaları ülkelerine dönmek istemedikleri ve buna zorlandıkları için yemek

yemeyi bırakırlar. Bir şeye karşı çıkmak için grev yapılır. Böylece başkaları, sizin bir şeyden memnun olmadığınızı anlar. Ben, hayır, memnun değilim, demek için hayat grevi yapacağım. Burada olduğum, babamla, Isabelle ve üvey kardeşimle birlikte yaşadığım için mutsuzum. Yaz kampına yollandığım için mutsuzum. Şehirde yaşamaktan dolayı mutsuzum. Anneannem öldüğü için mutsuzum. Bu yüzden odamda oturacağım ve bundan böyle asla güzel bir şey yapmayacağım, hatta artık hiçbir şey yapmayacağım.

Beni anneannem büyüttü. Tıpkı çizgi filmlerdeki pembe yanaklı tonton anneannelere benzerdi. Tek bir farkla: Çizgi filmlerdeki anneanneler asla ölmezler ve

çocuklar da hiç büyümezler. Hep kırlarda koşmaya, gülüp eğlenmeye ve akşamüstü çayında meyveli kek yemeye devam ederler. Benimse artık ne meyveli kekim, ne koşabileceğim kırlarım ne de köyden arkadaşlarım var. Anneannem geçen yıl Kasım ayında, ben yedi yaşına basmadan hemen önce hastalandı. Onu hastaneye kaldırdılar, ben de buraya, babam ve yeni karısı Isabelle ile birlikte yaşamaya geldim. Okulum değişmesine değişti, yine de yılbaşında ve tatillerde anneannemin yanına gidiyordum. İyi kötü idare ediyorduk. Derken bu yılın Aralık ayında, anneannem uykudayken evinde tek başına öldü.

Isabelle yakında doğum yapacağı için, babam da onu o halde yalnız bırakmak istemediği için, anneannemin cenazesine bile gidemedik. Babam, işler çok karışık dedi. O kadar. Artık anneannemle birlikte yaşadığımız çiftliğe gidemediğim için, babam oraya yakın bir yerde bir yaz kampı buldu. Hoşuma gideceğini düşünmüş. Ama hoşuma gitmedi. Oraya gitmek istemiyorum. Eski hayatımı geri istiyorum. Bu mümkün olmadığı için de memnun değilim. Her şeye kızgınım. Hayatım boyunca da kızgın kalacağım.

Bu sabah yaz kampına gitmem gerekiyordu. Tren saat dokuzdaydı. Bunu bildiğim halde ne bavulumu toplamıştım ne de başka bir şey yapmıştım, çünkü oraya gitmek istemiyordum. Son bir defa babama burada kalmayı tercih ettiğimi söylemeye çalıştım ama bağırmaya başladı. Ben de kendimi odama kilitledim. Anahtarı girişte duran masanın çekmecesinden çalmıştım. Babam üst üste defalarca kapıyı açmamı söyledi, ama ben cevap vermedim. Isabelle'le konuştuğunu ve kapının anahtarının yedeği yok diye, ayrıca bu evde sekiz yaşındaki bir çocuğun sözü geçiyor diye bağırıldığını duydum.